

РЕШЕНИЕ

№ 40462

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в
публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **314** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени с определение № 7812 от 10.07.2026г по адм д 3415 / 2026г:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК вр с чл. 48з ал. 3 ЗАКОН ЗА ГРАЖДАНСКОТО ВЪЗДУХОПЛАВАНЕ.

Образувано е по жалба на „Авиешън Сървисиз България“ООД срещу Решение № 2 на Управителния съвет на „Соф Кънект“ АД обективизирано в протокол от 30.05.2025г с което в тържната процедура за избор на изпълнител за предоставяне на карго услуги на Летище С. проведена в периода 1.10.2024г до 14.02.2025г е определен за изпълнител класирания на първо място участник „Суиспорт България“АД с искане за прогласяване нищожността му, евентуално отмяната му като незаконосъобразно.

Жалбоподателят излага подробни доводи за съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон, неспазване установената форма и несъответствие с целта на закона. Обосновава, че процедурата попадала в обхвата на чл. 48з ал.2 вр § 3 т.18 от ДР на ЗГВ, защото с нея се извършвало разпределяне от летищния оператор на наличното свободно пространство за наземно обслужване, което се предоставело за ползване на спечелилия процедурата участник. Били допуснати до участие лица, които не притежавали лиценз по чл. 48д от ЗГВ за оператор по наземно обслужване за дейностите предмет на процедурата по обработка на товари и поща. Процесното решение било постановено в резултат процедура, която поставяла нереално и неоправдано високи и дискриминационни изисквания спрямо кандидатите, като по този начин се възпрепятствало участието на жалбоподателя. По силата на концесионния

договор „Соф Кънект“ АД се било задължило да гарантира, че няма да допусне ограничения на конкуренцията за дейностите по наземно обслужване. Наличното свободно пространство не било разпределено между всички оператори по наземно обслужване, а било предоставено за ползване само на един в противоречие с чл. 48з ал.2 от ЗГВ, осигурявайки му неоправдано предимство спрямо конкурентите му. Подробни доводи излага в писмена защита.Претендира разноски.

Ответникът – Управителния съвет на „Соф Кънект“ АД обосновава доводи недопустимост на жалбата поради отпаднал правен интерес, евентуално за неоснователност на жалбата. Касаело се за избор на лице , на което да бъдат възложени извършваните от С. Кънект АД в качеството му на наземен оператор дейности по обработка на товари и поща.Представя писмена защита с изложени в нея подробни доводи за недопустимост, евентуално неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна: “Суиспорт България“ АД чрез процесуалните си представители излага доводи за липса на правен интерес, евентуално неоснователност на жалбата.Подробно обосновава тезата си в писмени бележки.Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не встъпва в процеса и не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 1.10.2024г е обявена тръжна процедура за избор на карго оператор на Летище С.- първи етап: предварителна квалификация. С. Кънект АД е поканило дружества да станат карго оператор за договорен период от 10 години на Международно Летище С..

С писмо № 100-2539 от 24.03.2025г /л. 37- 39 и сл/ жалбоподателят „Авиейшън Сървисиз България“ООД е поискал да бъде конституиран и да встъпи като заинтересована страна на осн чл. 27 ал.1 АПК в процедурата с предмет: „Искане за предложение за предоставяне на карго услуги на международно летище С.“, публикуван на сайта на „СОФ Кънект” АД на 01.10.2024 г.

По повод искането, С. Кънект АД е издало писмо № 100-2787 от 1.04.2025г което по същността си съставлява отказ да се конституира жалбоподателя като заинтересована страна на осн чл. 27 ал.1 АПК като изрично в него е посочено , че е по повод искането № 100-2539 от 24.03.2025г. Писмото № 100-2787 от 1.04.2025г е било предмет на обжалване по адм д 3942/ 2025г на АССГ по което е постановено влязло в сила определение с което е оставена без разглеждане жалбата на „Авиейшън Сървисиз България“ООД и е прекратено производството по делото. Това писмо реално представлява имплицирен отказ да бъде конституиран като заинтересована страна в процедурата с предмет: „Искане за предложение за предоставяне на карго услуги на международно летище С.“, публикуван на сайта на „СОФ Кънект” АД на 01.10.2024 г.

На 30.05.2025г след като е приет с Решение № 1 доклада на Комисията за проведената тръжна процедура, е взето от Управителния съвет на „Соф Кънект“ АД процесното Решение № 2 обективизирано в протокол от 30.05.2025г с което в тръжната процедура за избор на изпълнител за предоставяне на карго услуги на Летище С. проведена в периода 1.10.2024г до 14.02.2025г е определен за изпълнител класирания на първо място участник „Суиспорт България“АД.

По допустимостта на жалбата и правния интерес за жалбоподателя да обжалва процесното решение съдът е обвързан от задължителните указания на ВАС дадени с цитираното определение № 7812 от 10.07.2026г по адм д 3415 / 2026г, според което оспореното решение има характер на акт по чл. 48з, ал. 2 ЗГВ, с който чрез избора на нов оператор по наземно обслужване

след проведена тръжна процедура се разпределя наличното свободно пространство за наземно обслужване и подлежи на обжалване по реда на АПК по силата на изричната разпоредба на чл. 48з, ал. 3 ЗГВ. Изрично в цитираното определение на ВАС /задължително за настоящия съдебен състав съгласно чл. 235 ал.2 АПК/ е прието, че „Авиейшън Сървисиз България“ ООД – лицензиран оператор по наземно обслужване, има правен интерес да оспори акта по чл. 48з, ал. 2 ЗГВ, тъй като търси достъп до складовите площи в охраняемата зона на летището /част от наличното свободно пространство по наземно обслужване/, който е осигурен единствено на спечелилия търга участник. Неоснователни са доводите на ответника и заинтересованата страна за отпаднал правен интерес от търсената защита, тъй като жалбоподателят бил подписал „Оперативна процедура от 28.05.2026г“ /л. 295 и сл./ с която на л. 5 от нея били определени площите, необходими на операторите по наземно обслужване да осъществяват дейността си, тоест тази процедура уреждала достъпа на всеки оператор до летищните съоръжения. Това е така, тъй като тази процедура е подписана близо една година след издаване на процесния акт, а по арг. от чл. 142 ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Също тази процедура касае допускането, престоя и транспортирането на входящи и изходящи товари и поща /л. 295/, а не разпределянето наличното свободно пространство за наземно обслужване /арг. от чл. 48з ал.2 ЗГВ/. С посочената „Оперативна процедура“ не се преустановява действието на процесното Решение за разпределяне наличното свободно пространство за наземно обслужване и осигуряване достъп до летищните съоръжения на операторите по наземно обслужване и самообслужване /чл. 48з ал.2 ЗГВ/. Процесното решение представлява действащия акт който определя и разпределя площите за наземно обслужване и осигурява достъп до летищните съоръжения, като Оперативната процедура по никакъв начин не го замества /отменя/. Касае се за две отделни процедури, финализирани с два отделни самостоятелни акта. Също така, се претендира прогласяване нищожност, която не се ограничава във времето, а и жалбата е подадена в преклузивния срок за оспорване по чл. 140 ал.1 АПК, предвид, че жалбоподателят се е снадил с процесното решение в изпълнение на влязло в сила съдебно решение № 41138 от 9.12.2025 г по адм д 8241/ 2025г на АССГ постановено по реда на чл. 40 от ЗДОИ. Жалбата е процесуално допустима и следва да се разгледа основателността ѝ.

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кой случай е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци,

се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третира от правото като несъществуващи, поради което не пораждат правни последици. Основанията за прогласяване на нищожност на административните актове са: липса на компетентност; липса на форма; пълна липса на правно основание; невъзможен предмет; несъществуващ адресат и др.

Няма спор, че на 22.07.2020г е сключен концесионен договор за възлагане на концесия за строителство на обект „Гражданско летище за обществено ползване С.“ между концедента /министърът на транспорта и съобщенията / и концесионера „Соф Кънект“ АД, като последният считано от 24ч на 19.04.2021г. ефективно упражнява изключително право да оперира и управлява обекта. „Соф Кънект“ АД като лице на което е възложена концесията е летищен оператор /арг от чл. 43б от ЗГВ/. Проведената процедура е за избор на лице на което да бъдат възложени извършваните до този момент от „Соф Кънект“ АД в качеството му на оператор по наземно обслужване дейности по обработка на товари и поща на Летище „В.Л.“ С.. Тоест, чрез процесната проведена тръжна процедура част от дейностите на летищния оператор "Соф Кънект" АД по обработка на товари и поща на Летище „В.Л.“ С., са възложени на трето лице. Дейността предмет на тръжната процедура се извършва от летищния оператор „Соф Кънект“ АД. Според чл. 48з, ал. 2 ЗГВ летищният оператор разпределя наличното свободно пространство за наземно обслужване и осигурява достъп до летищните съоръжения на операторите по наземно обслужване и самообслужване до степен, необходима за осъществяване на дейността им. Не е спорно по делото, че концесионерът "СОФ Кънект" АД е лицензиран летищен оператор, както и че има лиценз за оператор по наземно обслужване. Като летищен оператор "СОФ Кънект" АД има правомощие да разпределя наличното свободно пространство за наземно обслужване, както предвижда нормата на чл. 48з, ал. 2 ЗГВ. От друга страна, съгласно чл. 48д, ал. 12 ЗГВ "СОФ Кънект" АД има право да извършва без конкурс дейностите по наземно обслужване, за които е получил лиценз за оператор по наземно обслужване, сред които са и дейностите по обработка на товари и поща /каargo услуги/ – чл. 48д, ал. 3, т. 4 ЗГВ. "СОФ Кънект" АД действа като летищен оператор, който разпределя наличното свободно пространство за наземно обслужване, а от друга – като лицензиран оператор по наземно обслужване, който оперира на пазара по наземно обслужване по силата на закона /арг. от чл. 48д, ал. 12 ЗГВ/ и сключения концесионен договор, заедно с останалите лицензирани оператори. Следователно, процесното решение е издадено от компетентен орган.

Дали са налице обаче, условията на приложимата правна норма е въпрос касаещ правилността на административния акт, а не неговата валидност. Единствено пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материално правна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост. В случая летищният оператор „С. кънект“, чрез Управителния си съвет разполага с материална и с териториална компетентност да издаде процесният акт, поради което не е нищожен. Доводите за липса на основания, имат значение за материалната законосъобразност на процесното решение. При все, че е налице императивно изискването им, това би довело до незаконосъобразност на решението, но не и до нищожност, не рефлектира върху валидността му. С други думи, ако е налице порок като процесния, би довело до унищожаемост на процесния акт, но не и до нищожността му, както се твърди в случая. В конкретната хипотеза не става въпрос за пълна липса на условията, визирани в приложимите правни разпоредби, компетентният орган е издал решението, разпореденото с което съвпада като

краен резултат с нормативно предвиденото. Доводите за нарушение на материалния закон не могат да водят до нищожност на атакувания акт, а евентуално до незаконосъобразност. Материално-правните предпоставки за издаване на решението са предвидени в закон, и водят до разпоредените с акта последици. В обобщение, дали са налице условията и предпоставките, визириани в хипотезата на приложимата правна норма следва да се прецени от съда при проверка материалната законосъобразност на акта, което в случай на липса на някое основание би довело до унищожаемост, но не и до нищожност. Съдът ще изложи съображенията си във връзка с преценката дали е нарушение на материалния закон по-долу.

Съдът намира, че процесното решение е издадено при спазване административнопроизводствените правила. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, което е допустимо съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не са налице нарушения на процедурата по издаването на оспореното решение, които да обуславят извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност само на това основание. Това е така, тъй като с процесното решение „Соф Кънект“ АД е възложило дейността си по обработка на товари и поща на избрано от него дружество. Това е в резултат от предоставената му търговска и договорна автономия по силата на клауза 3.2.2 от Концесионния договор според която концесионерът има свободата да решава дали да извършва пряко дейностите по наземно обслужване при спазване условията на клауза 3.2.3, а именно да получи лицензите за оператор по наземно обслужване и да извършва (или да бъде в състояние да извършва) пряко дейностите по наземно обслужване, посочени в чл. 48д, ал. 3, точки 2 - 7 от Закона за гражданското въздухоплаване (ЗГВ), а именно (с) обработка на товари и поща. „Соф Кънект“ АД въз основа правата му по посочените клаузи от концесионния договор е взел решение да проведе тръжна процедура с която да избере трето лице което да извършва предоставените до този момент от „Соф Кънект“ АД дейности по обработка на товари и поща. Процесната проведена тръжна процедура е изцяло в компетенциите на концесионера и на негов риск. Процедурата касае дейност която „Соф Кънект“ АД сам е избрал да не извършва, съобразена е с условията по концесионния договор, като не произтича от законово задължение. В тази връзка, нормативната уредба в областта на достъпа до пазара по наземно обслужване в летищата допуска оператори по наземно обслужване или самообслужване, да получат достъп до пазара без конкурс. /арг от чл. 55 ал.11 т.2 от Наредба № 20 от 24.11.2006г за удостоверяване експлоатационната годност на граждански летища, за лицензиране на летищни оператори и оператори по наземно обслужване и за достъпа до пазара по наземно обслужване в летищата/. Правото на концесионера сам, по свое усмотрение да организира дейността по обработка на товари и поща не е ограничено от ЗГВ. Проведена е тръжна процедура от „Соф Кънект“ АД в качеството му на концесионер. Както се посочва и в определението на ВАС, № 7812 от 10.07.2026г по адм д 3415/ 2026г, чиито указания са задължителни за настоящия съд /чл. 235 ал.2 АПК/, концесионният договор дава свобода на концесионера да реши дали да извършва пряко дейностите по наземно обслужване. Няма пречка концесионерът да реши да не извършва пряко визираните

дейности, а да ги възложи на друго лице, било чрез директен избор или след проведена състезателна /тръжна/ процедура. Но това не означава, че избраният изпълнител се ползва автоматично от наличното свободно пространство за наземно обслужване и разположените в него съоръжения, ползвани до момента от концесионера "СОФ Кънект" АД. Изборът на нов субект, който да извършва дейности по наземно обслужване, независимо дали това е станало след проведена състезателна процедура, означава достъп на нов субект до пазара по наземно обслужване и наличното свободно пространство за наземно обслужване, което неминуемо води до необходимост от (пре)разпределение на това пространство. Тоест, независимо дали ще се извърши директен избор или ще се проведе тръжна процедура за възлагане трето лице да извършва дейностите по наземно обслужване, то „Соф кънект“ АД следва така да разпредели наличното свободно пространство за наземно обслужване, като осигури достъп до летищните съоръжения на операторите по наземно обслужване и самообслужване до степен, необходима за осъществяване на дейността им /чл. 48з ал.2 от ЗГР/. Следователно , в настоящото производство предметът на проверка за законосъобразност включва единствено дали са спазени условията на чл. 48з ал.2 ЗГВ, а именно дали летищният оператор е разпределил наличното свободно пространство за наземно обслужване и осигурил достъп до летищните съоръжения на операторите по наземно обслужване и самообслужване до степен, необходима за осъществяване на дейността им, не и съответствие на всички участници с критериите на търга, с правилното прилагане на критериите, с правилното прилагане на процедурата и др., в това число и дали Суиспорт България АД към датата на издаване на процесното решение е разполагало с лиценз за обработка на товари и поща. Изцяло в преценката на концесионера е дали да проведе тръжна процедура, по какви критерии и начин, но при всички случаи следва да спази посоченото по-горе императивно изискване на чл. 48з ал.2 ЗГВ, доразвито в чл.69 ал.2 от цитираната Наредба.

Не са налице основания за обявяване на нищожност на процесното решение, тъй като с оглед изложеното по-горе същото е издадено от компетентен орган, в предписаната за това писмена форма. Не е налице превратно упражняване на власт, защото процесното решение е допустимо от закона, който предвижда ред за издаването му. При издаването на решението не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила /изцяло в правомощията на концесионера е да възложи дейностите на друго лице било чрез директен избор, било чрез търг, тръжната процедура е изцяло в компетенциите на концесионера и на негов риск, поради което не подлежи на проверка за законосъобразност от съда/, като релевантните по случая факти са установени. Относно правото на участие на жалбоподателя в тръжната процедура, е налице влязло в сила на 14.10.2025г определение № 18009 от 27.05.2025г по адм д 3942/2025г на АССГ с което е оставена без разглеждане жалбата на „Авиешън Сървисиз България“ ООД срещу отказ на „СОФ Кънект“ АД да се произнесе по искане на жалбоподателя с вх. № 100-2539/24.03.2025 г. да встъпи като заинтересована страна в конкурсна процедура с предмет: „Искане за предложение за предоставяне на карго услуги на международно летище С.“, обективизиран в писмо с изх. № 100-2787/01.04.2025 г., тоест не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспореното решение. Поради изложеното,

законосъобразността на оспорения акт, ще следва да се преценява съобразно съответствието му с материалния закон.

Съдът намира обаче, че оспореният акт страда от пороци, обосноваващи материалната му незаконосъобразност /не и нищожност/.

Според чл. 48з ал.2 ЗГР летищният оператор разпределя наличното свободно пространство за наземно обслужване и осигурява достъп до летищните съоръжения на операторите по наземно обслужване и самообслужване до степен, необходима за осъществяване на дейността им. Посоченото правило е доразвито в чл. 69 ал.2 от Наредба № 20 от 24 ноември 2006 г. за удостоверяване експлоатационната годност на граждански летища, за лицензиране на летищни оператори и оператори по наземно обслужване и за достъпа до пазара по наземно обслужване в летищата (загл. изм. - дв, бр. 80 от 2021 г., в сила от 24.02.2022 г.) съгласно който летищният оператор с писмен акт разпределя наличното свободно пространство за наземно обслужване в съответно летище между операторите по наземно обслужване и самообслужване до степен, необходима за осъществяване на дейността им, и да позволи ефективна и лоялна конкуренция на базата на уместни, обективни, прозрачни и недискриминационни правила и критерии.

Решението на "СОФ Кънект" АД да превъзложи на трето лице дейностите по обработка на товари и поща, които извършва до момента, на практика означава автоматичен достъп на избраното лице до пазара по наземно обслужване, а оттам и до наличното свободно пространство за наземно обслужване на летището. Това външно лице очевидно не е летищният оператор, който се ползва от произтичащите от този му статут права по закон и по концесионен договор, включително правото без конкурс /в случай на наложени ограничения по реда на чл. 48д, ал. 8 ЗГВ/ да извършва дейностите по наземно обслужване след получен лиценз. При това положение, на определения за изпълнител "Суиспорт България" АД е предоставено ползването на всички складови площи за обработка на товари и поща (за карго дейност), находящи се в охраняемата зона на летището, с което на практика е извършено разпределение от летищния оператор на това пространство и е осигурен достъп до него на един единствен наземен оператор, съответно – всички останали оператори са лишени от достъп до въпросния ограничен ресурс. /виж О № 7812 от 10.07.2026г по адм д 3415/ 2026г на ВАС/Горния извод се потвърждава от тръжната документация, според която възлагането на трето лице на извършваните от "СОФ Кънект" АД дейности по обработка на товари и поща като оператор по наземно обслужване на Летище С. включва и отдаване за ползване на складови площи /сграда 1 и сграда 2/ в охраняемата зона на Летище С., което по същността си представлява разпределяне на налично свободно пространство за наземно обслужване. С оглед изложеното, с решението на "СОФ Кънект" АД, след проведена тръжна процедура е избран един единствен изпълнител, който да извършва дейностите по обработка на товари и поща на Летище С., с което на практика е извършено разпределение на пространството и е осигурен достъп до него само на един наземен оператор, като по този начин е ограничена възможността другите оператори по наземно обслужване /и самообслужване /в т.ч. жалбоподателя безпрепятствено и свободно да извършват дейността си. Договорът между С. кънект АД и Суиспорт България АД не би променил този извод, тъй като същият е сключен именно в изпълнение на процесното решение и

след изпълнената тръжна процедура. Предмет на проверка за законосъобразност е именно процесното решение и доколко с него наличното свободно пространство за наземно обслужване и осигуряване достъп до летищните съоръжения на операторите по наземно обслужване и самообслужване е до степен, необходима за осъществяване на дейността им. /чл. 48з ал.2 ЗГВ/. С процесното решение за избор на един единствен наземен оператор, никой от останалите наземни оператори няма да има достъп до складови площи в охраняемата зона на Летището, което ги поставя в неравностойно положение, в разрез с нормативно установеното в чл. 69 ал.2 от Наредбата наличното свободно пространство за наземно обслужване в съответно летище да е разпределено така между операторите по наземно обслужване и самообслужване освен до степен, необходима за осъществяване на дейността им, а и да позволи ефективна и лоялна конкуренция на базата на уместни, обективни, прозрачни и недискриминационни правила и критерии. Ответникът като е предоставил на „Суиспорт България“ АД ползването на всички складови площи за обработка на товари и поща (за карго дейност), находящи се в охраняемата зона на летището, по никакъв начин не позволява ефективна и лоялна конкуренция на базата на уместни, обективни, прозрачни и недискриминационни правила и критерии между операторите по наземно обслужване по см на чл. 69 ал.2 от Наредбата. Напротив, по този начин жалбоподателят за в бъдеще няма да има достъп до складови площи, в охраняемата зона на Летище С., което заедно с другите оператори по наземно обслужване го поставя в неравностойно положение в разрез с нормативните изисквания за „ефективна и лоялна конкуренция на базата на уместни, обективни, прозрачни и недискриминационни правила и критерии“. С решението с което единствено на „Суиспорт България“ АД е предоставен достъп до всички складови площи за обработка на товари и поща, находящи се в охраняемата зона на летището, по никакъв начин не е спазено изискването да се разпредели наличното свободно пространство за наземно обслужване в съответно летище между операторите по наземно обслужване и самообслужване до степен, необходима за осъществяване на дейността им. Напротив, наличието на помещения в охраняемата зона води до икономическо предимство за оператора който ги ползва и различно третиране на останалите оператори които нямат достъп до помещения в охраняемата зона. Местоположението на склад в охраняемата зона е достатъчно да се приеме конкурентно предимство, предвид например по-бърз и безпрепятствен достъп до мястото за приемане и предаване на товари, което се намира в охраняемата зона, липсата на необходимост от допълнителни проверки и преминаване през контролни пунктове и др. Предоставяйки за ползване складовите площи намиращи се в охраняемата зона на един оператор, това неминуемо води до ограничаване възможността да се ползват от другите оператори.

С процесното решение оспорващото дружество "Авиешън Сървисиз България" ООД – лицензиран оператор по наземно обслужване, на практика е ограничен в достъпа си до складовите площи в охраняемата зона на летището /част от наличното свободно пространство по наземно обслужване/, който е осигурен единствено на спечелилия търга участник, което неминуемо пречи да ги ползва и осъществява дейността си. Наличното свободно пространство/всички складови площи за карго дейност в охраняемата зона на летището/ не е разпределено между всички оператори по наземно обслужване, а с процесното решение на практика се предоставя за ползване на един

оператор. След като жалбоподателят няма да има достъп до складовите площи, това неминуемо води до поставянето му в неравностойно положение спрямо определения от търга оператор „Суиспорт България“ АД. Летищният оператор с процесното решение е разпределил /предоставил/ наличното свободно пространство за наземно обслужване в летището на един оператор по наземно обслужване и самообслужване като по този начин жалбоподателят, и всички останали оператори по наземно обслужване са лишени от достъп необходим за осъществяване на дейността им, което е довело и до липса на ефективна и лоялна конкуренция на базата на уместни, обективни, прозрачни и недискриминационни правила и критерии.

Относно искането за отправяне на преюдициално запитване: Според съда с поставените въпроси на практика не се иска тълкуване на конкретни правни норми от общностното право, които да са неясни и да будят съмнение относно техния действителен смисъл /чл. 628 ГПК /, а с поставените въпроси се цели по-скоро разяснения относно начина на установяване на правнозначимите юридически факти от хипотезата на посочените правни норми, което не може да е предмет на преюдициално запитване до СЕО. Преюдициалното запитване следва да има за предмет тълкуване на конкретна общностноправна норма в контекста на определена националноправна уредба и следва да се отнася до тълкуването или валидността на ПЕС, а не до тълкуването на националните правни норми или до фактически въпроси, повдигнати по главното производство. В случая искането до съда се основава на твърдяно тълкуване на националното законодателство, което е и фактически въпрос, поставен в основното производство. Така формулираните в искането въпроси не съставляват по естеството си искане за тълкуване на разпоредби на Европейския съюз, а искане до Съда на Европейските общности да отговори на правни въпроси съобразно конкретните факти по настоящето дело, тоест цели се отговор за правилния начин на прилагане на разпоредбите на чл. 48з ЗГВ и чл. 69 от Наредбата. Освен това, за да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по конкретен спор, с който съдът е сезиран, следва да е налице възникнало съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби към правоотношението, обект на съдебен контрол, а в случая отговорите на поставените въпроси не са необходими за приложение към конкретното правоотношение по настоящето производство, а и СЕО има правомощие само да тълкува /ДФЕС, актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза/, без да може да дава насоки за приложение на националното законодателство, каквото по същество е искането. Преюдициалното запитване предполага процедура, която обаче, не представлява способ за осъществяване на надзор за законосъобразност на развилия се пред националния съд съдебен процес, основан на правилата на националното право. Тази процедура е свързана с тълкуването на норма от общностното право, която е приложима за спора и относима към него, като същата е от значение за правилното му решаване. Затова и преюдициалното тълкуване не е необходимо. На следващо място и решението на настоящия съд подлежи на обжалване, поради което съгласно чл. 267, ал. 3 от ДФЕС /чл. 629, ал. 2 ГПК /като подолна съдебна инстанция не е задължен да сезира СЕО с поставените въпроси, негова е преценката дали за повдигнатите въпроси е необходимо решение на СЕО, за да постанови своето решение.

С оглед изложеното, съдът счита, че не са налице материално правните предпоставки на чл. 48з ал.2 от ЗГВ, доразвити в чл. 69 ал.2 от цитираната наредба, поради което решението, като издадено в нарушение на материалния закон следва да бъде отменено.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателя по арг. от чл. 143 ал.1 от АПК следва да се присъдят разноски в размер на 500 евро, заплатен адвокатски хонорар за пред АССГ съгласно договор за правно обслужване от 7.01.2026г и 250 евро заплатен адвокатски хонорар за пред ВАС по частната жалба съгласно договор за правно обслужване от 23.02.2026г, тоест общо 750 евро. Не се претендират разноски от 25, 56 евро държавна такса за пред АССГ, 76,69 евро държавна такса по частната жалба, поради което не следва да се присъждат. С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 и ал.4 АПК, на ответника и на заинтересованата страна не се дължат разноски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2 на Управителния съвет на „Соф Кънект“ АД обективизирано в протокол от 30.05.2025г с което в тръжната процедура за избор на изпълнител за предоставяне на карго услуги на Летище С. проведена в периода 1.10.2024г до 14.02.2025г е определен за изпълнител класирания на първо място участник „Суиспорт България“ АД.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Управителния съвет на „Соф Кънект“ АД за отправяне на преюдициално запитване до СЕО.

ОСЪЖДА „Соф Кънект“ АД да заплати на „Авиейшън Сървисиз България“ ООД на осн чл. 143 ал.1 АПК разноски в размер на 750 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, а в частта имаща характер на определение не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: